

Austrálie, Nový Zéland, Fiji a Malajsie

Text a foto: Milan Bučík



Na začátku roku 2014 jsme se s několika kamarády rozhodli, že už nebudeme odkládat naši dlouho plánovanou cestu do těchto končin a na podzim jsme vyrazili. Věděli jsme, že na to budeme potřebovat tak šest týdnů, abychom viděli alespoň to podstatné. Dvakrát stop over – jeden v Singapuru a druhý zpět v Kuala Lumpur. V Austrálii obě hlavní destinace včetně okolí – Sydney a Melbourne. Další jsme z časových a jiných důvodů vyloučili včetně letu do Ayers Rock, kde mi kamarád, který tam už byl, sdělil, že ztratit tři dny jen přelety a ranním pohledem na východ slunce na červenou skálu zas takové terno není. Navštívit na Novém Zélandu pouze jeden ostrov je nesmírná škoda a tak jsme si naplánovali týden na severním a týden na přírodně ještě daleko zajímavějším jižním ostrově. Věděli jsme, že po intenzivním měsíci budeme potřebovat pár dnů odpočinku někde na golfu a u teplého moře. Původní volbu – Cookovy ostrovy- jsme nakonec změnili na Fiji, hlavním důvodem byla excelentní golfová osmnáctka Natadola Bay Vijaye Singha proti průměrné devítce na druhém souostroví. Byla to jedna z našich akcí s CK Livingstone, kde jsme s nimi měli domluvené zkušené místní průvodce, shodou okolností zde již řadu let žijící Čechy, jednoho na Austrálii a jednoho na Nový Zéland, zbytek jsme byli připraveni zvládnout sami. Program jsme si tradičně namixovali dle toho co máme rádi a co daná země nabízí. K tomu tradičně golf, místní



kuchyni a návštěvu vyhlášených vinařství. Navíc průvodci nám byli k dispozici celé dny včetně mikrobusu a tak nebyl problém náš program případně na místě trochu upravit, pokud to stálo za to.

Nový Zéland

Přiletěli jsme přes Dubaj do Singapuru, kde jsme strávili dva plné dny (píše se o tom na jiném místě našeho webu). Tím jsme si tuhle dlouhou cestu včetně časové aklimatizace trochu zpříjemnili a přes Sydney jsme přiletěli do hlavního města jižního ostrova Nového Zélandu Christchurch. V Austrálii jsme řešili malou komplikaci, nebyli jsme schopni ukázat zpáteční letenky z Oaklandu (netušili jsme že je po nás budou chtít dva týdny předem a měl nám je předat až průvodce po příletu) a tak jsme přiletěli díky zpřísněným imigračním podmínkám asi s dvanáctihodinovým zpožděním v noci. Museli jsme tak výrazně zkrátit prohlídku tohoto kdysi velmi krásného města, jednoho z nejstarších v zemi, které v roce 2012 utrpělo velké škody ničivým zemětřesením, jehož následky bylo i po dvou letech všude vidět. Zahynulo tehdy asi dvě sta lidí, velmi poškozena byla katedrála a historický střed města.

S naším průvodcem Martinem na nás čekaly neopakovatelné dva týdny na ostrovech s nejužasnější čistou zelenou přírodou a scenériemi, které asi na naší planetě můžete vidět. Nádherná ledovcová jezera, řeky, fjordy, vysoké hory, hluboké kaňony, ledovce, stromy a další flóru, která neroste nikde jinde. Projel jsem skoro celý svět a myslím, že Nový Zéland je to přírodně nejkrásnější, co můžete na planetě Zemi vidět.



Desítky kilometrů autem ve volné přírodě, kdy nepotkáte jiný dopravní prostředek a užíváte si pohledy do okolí. Hustota provozu je zde mimo města a vesničky minimální, a tak když vidíte tu spoustu mostů přes různé řeky, říčky a rokle, nedivíte se tomu, že mají pouze jeden průjezdný pruh. K tomu třicet miliónů ovcí a neskutečně zelené pastviny, které kromě ovcí slouží dále hlavně hovězímu dobytku, velkým stádům koní a to co se jinde nevidí, velikým stádům vysoké zvěře, které se pasou v uzavřených obrovských ohradách. Vidíte nekonečné kilometry zelených pastvin a až kilometr široké pojízdné zavlažovací systémy, propojené ze stometrových dílů.



V rámci našich časových možností jsme se snažili projet a poznat to podstatné na obou ostrovech, plán naší cesty je vidět na vložených obrázcích.

Náš průvodce Martin zde žije asi deset let a po docela těžkých začátcích se živí hlavně jako turistický průvodce a provádí převážně české výpravy, kterých tady jezdí kupodivu docela hodně. Nový Zéland a podobně i Austrálie mají velmi přísnou imigrační politiku a na rozdíl od až nadprůměrně vstřícné Evropy, zde nedostane nikdo skoro nic zadarmo a vše si musí odpracovat. Navíc splnit přísná vstupní jazyková a jiná kritéria. I Martin vyprávěl, jak dva roky po příchodu pracoval jako celodenní držák cedule upozorňující řidiče na probíhající opravy silnic. Dnes zde žije více než pět tisíc Čechů, některé odborné profese jsou zde docela žádané, zejména IT specialisté a technický inženýring.



Po krátké prohlídce Christchurch jsme vyrazili na mnohahodinový přejezd do Queenstownu, který se stal naší základnou na pár dnů a odkud jsme vyjžděli do okolí. Fascinovaně jsme pozorovali úchvatnou přírodu, postupně zastavili u jezera Pukaki a Tasmanova, dělali krátké výšlapy k ledovcům – Tasmanovu a Hookerovu a viděli po cestě úžasnou lososovou farmu.

Martin hned koupil pár kousků, které nám potom připravil na grilu k večeři. Barevnost okolní přírody byla neskutečná a mimo jakoukoliv zkušenost z jiných částí světa. Zdálky bylo už také vidět nejvyšší zdejší horu Mt Cook.



Queenstown je podle mě nejkrásnějším městem celého Nového Zélandu. Má nádhernou polohu u jezera Wakatipu. Říká se mu také dobrodružné hlavní město světa, mimo jiné i pro veliký počet adrenalinových sportů, které zde můžete provozovat. Australanům není líto čtyřhodinového letu, aby si sem přijeli na víkend skvěle zalyžovat. Slouží jim zde několik lyžařských areálů. Queenstown se minimálně vyrovná nejlepší švýcarským, francouzským, italským i rakouským lyžařským střediskům a nabízí tak úchvatné přírodní panorama, jako málokteré místo na světě. Je sesterským městem amerického Aspenu. Byl zde poprvé komerčně provozován bungee jumping a v okolí města najdete desítky míst, kde si můžete „skočit“.



Z centra města vede dlouhá visutá lanovka na skoro dvoutisícovou horu Ben Lomond, na jejímž vrcholku jsou dvě nádherné vyhlídkové restaurace. Lepší je ta nejvyšší, kde kromě skvělého jídla (výborný bufet s mořskými plody a různým hovězím či jehněčím za 25 NZD) a vína můžete pozorovat celý den řadu nadšenců na rogalech snášejících se z okolních vrcholků směrem k městu a jezeru. V centru městečka (normálně zde žije asi dvacet tisíc domorodců, ale v sezóně je tady někdy až skoro sto tisíc obyvatel), je malý jachetní přístav a kotví zde i sto let starý parník, který vozí turisty po jezeře.



Pokud se zde někdy dostanete, tak se rozhodně zastavte v centrálním Otagu. Přes průsmyk Lindiss pass se dostanete až do Gibston Valley, které je sídlem řady skvělých vinařství. Daří se zde hlavně vínům červeným a odrůdě Cabernet Sauvignon a Pinot Noir, ale i bílá vína jsou výborná. Tato oblast je ale ve světě méně známá a je neprávem opomíjena. Vína z Otaga, pokud vím, ani do Česka nikdo nedováží. Já víno radši konzumuji, než abych je vyráběl či s nimi obchodoval, ale myslím, že by si našla své přátele i u nás. Dnes jsou světoznámá novozélandská bílá vína, hlavně Sauvignon Blanc z Marlborough, ale ta začala vítězit na soutěžích a být známými ve světě až v sedmdesátých letech a může za to Čech a téměř nikdo to neví. Více o tom v tomto článku jinde. Proto jsem byl velmi potěšen, když jsem po letech narazil na víno z centrálního Otaga v jednom londýnském hotelu u Trafalgaar square a příště se tam možná vrátím.



Měli jsme nabitý program a tak jsme se museli odpoledne vrátit z Gibston Valley, protože nás čekal golf na GC Millbrook (27 jamek), kde jsme hráli devítky Arrow a Coronet. Příjemná otevřená parkovka, nepřiliš kopcovitá a průměrně obtížná. Hřiště se spoustou vody a bunkrů bylo dobrou změnou po menší golfové absenci. Všechno jsme si půjčili – bag za 50 NZD, buggy za 40 NZD a fee bylo 180 NZD (pro nás jako overseas nerezidenty bylo nejvyšší). Toto hřiště má rating 5 a je považované za jedno z nejlepších hřišť na jižním ostrově. Po hře bylo příjemné si posedět v historické klubovně s dobrou restaurací.

Další den pro nás připravil Martin výlet do Skipper kaňonu. V polovině minulého století na zdejší zlatonosné řece vypukla docela divoká zlatá horečka a zlato se tady těžilo ještě před pár desítkami let. Zbytky starých chat, rýžovišť a rezavých strojů je na řece vidět dodnes. Dnes je to adrenalinový výlet jen pro otrlé povahy. Před vjezdem do kaňonu jsme si museli přesednout do jiného mikrobusu. Přiznám se, že jsem snad nikdy v životě nejel nebezpečnější cestou, kde asi půl metru od kola auta byl stometrový sráz a z druhé strany často skála. Slabším povahám nedoporučuji. Museli jsme se překonat a několik kilometrů cesty kaňonem k řece vydržet. Po příjezdu jsme „vyfasovali“ helmy a plovací vesty a asi dvacetiletý mládenec s malým psem na přídi tryskového člunu (ten se ale chytře po startu schoval do podpalubí) nás vybídl, ať si nasedneme. Jízda na tryskových člunech neboli JetBoatech je novozélandský národní sport. Člun má oplechovaný celý spodek a vzadu trysky. To mu umožňuje, aby ve velmi kamenité řece s poměrně plytkou vodou, někdy jen dvacet centimetrů, byl schopen jezdit a vyvinout nadprůměrnou rychlost. Náš mladík to napálil, pes na přídi vykukoval přes okraj, byl na rozdíl od nás v naprosté pohodě, užíval si místy snad i stokilometrovou rychlost, aspoň nám to tak připadalo. Občas se naše hlavy přiblížily i na deset centimetrů nějaké skalní stěně a tam jsme pochopili, proč nám nasadili přilby. Celé to trvalo možná dvacet třicet minut, ale nám to připadalo jako věčnost.



Vystoupili jsme, trochu se nám ještě klepaly nohy a už nám průvodce nabízel, že bychom se mohli zklidnit bungee jumpingem z nedalekého mostu, který se zvedal asi šedesát metrů nad řekou. Zdvorně jsme odmítli a až potom jsme se dozvěděli, že náš velmi mladý „tryskový“ řidič je mistrem země v jízdě na JetBoatech.



Už je to pár let, co kasovní filmový trhák Pán prstenů, plnil sály kin po celém světě. Neuvěřitelné přírodní scenérie, které nás provázely tímto filmovým příběhem, se natáčely na Novém Zélandu a to převážně na jižním ostrově a v okolí fjordu Milford sound. Od té doby tady po stopách tohoto filmu jezdí každoročně tisíce převážně Asiatů. Tohle místo jsme nemohli minout, leží asi sto dvacet kilometrů západně od Queenstownu ve Fiordlandu.



Dopřáli jsme si plavbu výletní lodí až na konec fjordu, kde po čtrnácti kilometrech ústí do moře. Milford sound je mystické místo, neuvěřitelně vlhké, prší zde tři sta dnů v roce, lemuji ho vysoké, často v mlze zahalené útesy, z nichž do vody padá řada vodopádů. Na bočních skalách hnízdí spousta ptáků a jsou vidět malé kolonie tučňáků. Normálně by vás zde přepadla nostalgická nálada, ale té jsme se ubránili díky dobře zásobené kavárně na lodi a výtečnému Pinot gris. Kapitán se s námi rozloučil před vyloděním sprchou pod velkým vodopádem, takže jsme příjemně navlhli už opravdu všichni. Pokračovali jsme dále a naší další zastávkou bylo malé městečko Te Anau na břehu malebného stejnojmenného jezera, které je největším na jižním ostrově a druhým největším v celé zemi, kde je jezer možná více než ve Finsku. V Te Anau bydlí i náš průvodce Martin a s patřičnou pýchou nás zde provedl. Je to neskutečné místo pro život. Vůbec celý Nový Zéland je nádherný a nesmírně čistý, lidé si své prostředí chrání a starají se o něho.



Přispívá tomu i velmi řídké osídlení. Pro mladého, sportovně a turisticky založeného člověka, není asi na planetě lepší místo k životu než tahle země. Odpoledne jsme strávili procházkou kolem části jezera a zjištěním, že i malé městečko zde má často své veřejné golfové hřiště. Večer nás Martin vzal do výborné restaurace Blue Duck, kde jsme si v rozporu s jejím názvem dali jehněčí kolínko a k tomu Pinot Noir z Otaga.



Po přenocování v jednom z místních skvělých malých hotýlků, jsme se přes Queenstown vydali dále směrem na západní pobřeží a postupně dále na sever. Náš mikrobus projížděl kousek vedle nádherného privátního hřiště The Hills. Zkoušeli jsme se tam neohlášeně dostat byť jen na kávu, ale nepustili nás dovnitř. Fee 550 NZD, rating 5+, linkové velmi scénické hřiště. Čekala nás dlouhá cesta nádherným průsmekem s měnící se krajinou až k jezerům Hawea a Wanaka. Měli jsme zde předběžně domluvený let helikoptérou na nejvyšší zemskou horu Mt Cook, ale kvůli nepřízní počasí jsme to museli odložit na jindy.



Naštěstí jsme se pořád pohybovali v kruhu kolem této hory a dle momentálního počasí jsme mohli využít některou z dalších helikoptérových bází, která tento výlet nabízela. Ušetřený čas jsme vyplnili hezkou procházkou deštným pralesem a cestou do Bruce Bay na pobřeží, kde jsme byli odměněni nádhernými výhledy na moře. Nocovali jsme ve Fox Glacier a někteří z nás se ještě rozhodli pro hodinový výšlap na blízký stejnojmenný modrý ledovec.



Ale další den už to s helikoptérou klaplo. Objednali jsme si hned dvě a tak byl náš zážitek znásoben o pohledy na vedle letící stroj. Je to něco podobného jako když v Tanzánii na Serengetti letíte ráno při východu slunce dvěma balóny, vidíte totožný vedle sebe a ještě dva velké stíny na savaně pod vámi. Trochu jsme se přiblékli, jen náš kamarád Lad'a, největší to manekýn mezi námi, nehodlal zavrhnout svoji tenisovou kombinaci bleděmodrý vršek, trenýrky ve stejné barvě a lehké plážovky. O to větší prožil šok, když s námi helikoptéra po čtvrt hodinovém letu dosedla na sedlo pod vrcholkem Mt Cook a to přímo do hlubokého sněhu. Na pořízených fotkách potom vypadal, jako by se do té „Antarktidy“ nějak zatoulal. Ale prokázal nadprůměrnou odolnost a tento chlad i s přispěním plácačky od whisky po přistání přežil.

Celá několik set kilometrů dlouhá cesta po velmi řídko osídleném západním pobřeží až na sever byla nádherná. Spousta ledovcových jezer, deštné pralesy, zlatokopecská vesnička Ross s údajně ještě spoustou nevytěženého zlata pod starými domky. Zajímavé městečko Hokitika s nefritovou dílnou a válečnými zbraněmi Maorů a hlavně jedinečné lívancové skály Punaikaki, kde země a moře společně vytvořily jedinečné přírodní útvary. Občas nějaká lachtaní kolonie a pár velkých majáků.



Pomalu už jsme se blížili k vinicím v Marlborough, kde se vyrábí prvotřídní vína světové úrovně. Přitom ještě před padesáti lety o nich nikdo nic nevěděl. Jak to? Může za to, světe div se, Čech jménem Daniel Schuster. Jako velmi mladý odešel v roce 1954 do emigrace a získával zkušenosti po celém světě, než zakotvil zde a je pokládán za zakladatele moderního novozélandského vinařství. Vinný region se nachází v údolí řeky Wairau a tajemství zdejších vín (zejména odrůdy Sauvignon blanc) je založeno na místní vodě a slunci a zejména na zdejší zvláštní kamenité půdě, která tvoří řečiště většiny řek. Schuster zakládal různé vinice v tomto kraji a přibližně před čtyřiceti pěti lety získal na světové výstavě vín jako první v historii zlatou medaili za svůj Sauvignon blanc. Tím umožnil, aby tato skvělá vína objevil svět a stal se jejich obdivovatelem a pravidelným konzumentem.



Tohle nám vše vyprávěl Martin a dodal, že pana Schustera osobně zná. Tenkrát v roce naší návštěvy mu už bylo hodně přes osmdesát a málem jsme se s ním dokonce setkali. Jeho jméno zde požívá velkého respektu. Na tuhle návštěvu jsme si vyhradili dost času a tak jsme si to užívali. Napřed jsme se zastavili v menším vinařství Clos Henri u malého kostelíka, které vedli mladí Francouzi, kteří odešli před pár lety do Nového světa pokračovat v rodinné tradici, protože ve Francii je pro nové vinaře dnes už i díky různým omezením EU docela těсно. Věnovala se nám příjemná mladá majitelka a měli výborná vína.

Další návštěva nás čekala v největším vinařství na Novém Zélandu – Brancott. Mají na kopci hezkou, velkou a moderní budovu pro degustace a návštěvníky spojenou s výbornou restaurací (takhle už to ve světě dávno nejlepší vinařství spojují - víno a gastronomie, u nás na jižní Moravě máme ještě co dohánět) s krásnými výhledy na kopečky s jejich vinnou révou. Dozvěděli jsme se, že hospodaří celkově na 22 000 ha a produkují neuvěřitelných 66 miliónů lahví vína ročně. Dělají tak necelé dvě třetiny v Sauvignon Blanc, necelou třetinu Pinot noir a doplňkově ostatní odrůdy, zaujal nás málo známý Sauvignon gris. K degustačním vzorkům jsme dostali skvělý oběd a shlédli zajímavou video prezentaci. Nechci se věnovat číslům, neznám úplně přesně ta česká současná, ale vím, že na jižní Moravě nemáme stále moc vinařství, které produkují více než sto tisíc lahví ročně a největší v republice Starý Plzenec díky sektu Bohemia se dostává tak na milión lahví. Není to samozřejmě vše jen o kvantitě, ale ukazuje to, s jakou vervou se do výroby vína místní kapitál pustil. Může za to hodně i relativně blízká Asie, hlavně Číňanům a Japoncům už evidentně nestačí jejich saké a jak se jim ekonomicky daří, tak pochopily jejich elity, že je to potřeba zapít opravdu dobrým vínem. Chtěli jsme se vrátit po svých a tak nám už zbývalo poslední naplánované vinařství a to i u nás známá Villa Maria. Obsluhovala nás mladá sommelierka, která se nám dokonce pochlubila svou nedávnou obchodní návštěvou v Praze. Villa Maria je dobré vinařství a jejich vína zde patří ke špičce. Já je osobně nakupuji přes e-shop Global wines. V naší skoro

dvouměsíční interní soutěži a cestování po tomto regionu ale zvítězilo jednoznačně Cloudy Bay se s svým nezaměnitelným Sauvignonem Blanc, jehož průměrná cena ve zdejších dražších restauracích začínala na 50 NZD. Ale u nás se dá občas (ne v takové šíři) také koupit a za méně.



Po několika náročnějších dnech a delších přejezdech jsme uvítali, že zůstaneme dva dny u Tasmanova zálivu a trochu se zde budeme věnovat jiným aktivitám. Základnou se nám stalo malé městečko Maharau, vstupní brána do Abel Tasman National Parku. Tasman byl holandský mořeplavec a objevitel zdejších ostrovů. Zdržel se zde ale pouze krátce, poté co mu nepřiliš přátelští Maorové snědli pár lodníků. Zde jsme relaxovali v chatičkách, provozovali pěší turistiku hlavně po pobřeží a do Anchorage. Dokonce jsme tam objevili malou tavernu s českým majitelem. Část naší minivýpravy si udělala dvanáctikilometrový výlet na kajacích po moři. Na pobřeží volně pobíhalo v písku množství ušlechtilých koní a byl na ně hezký pohled. Večer nás čekala společná večeře ve vyhlášené restauraci Hooked on Maharau, skvěle připravili různé těstoviny s mořskými plody a měli i výborné dezerty. Vůbec jedna z věcí, která mě zde hodně překvapila, byla úroveň zdejší gastronomie. A to nejen ve větších městech ale kdekoliv, kde jsme se často i náhodou po cestě zastavili. Nový Zéland je docela drahá země a ceny zde jsou výrazně vyšší než u nás, za jedno hlavní jídlo zaplatíte běžně mezi 450-700 Kč. Jejich suroviny jsou ale čerstvé a prvotřídní kvality – ryby, mořské plody, hovězí a hlavně jehněčí a taky srnčí a pštrosí maso. Ale skoro v každé lepší malé restauraci na venkově (to znamená všude) dostanete jídlo, které by svou chutí a designem, bylo ozdobou těch nejlepších restaurací v Česku. A ve velikosti porce je předčí. Kdyby to nebylo tak daleko, tak bych radě českých restaurátérů poradil jet se tam podívat. Ale vím, že to nemají jednoduché, mám dojem, že je pořád hodně Čechů, kteří preferují kvantitu i na úkor menší kvality.



Další den nás čekal přejezd do hezkého padesátitisícového Nelsonu, odkud jsme za slabou hodinku přeletěli na severní ostrov do hlavního města Wellingtonu. V letištní hale nás přivítala u stropu visící obrovská socha „miláška“ z Pána prstenů. Venku přšelo a bylo docela větrno, údajně poměrně typické zdejší počasí u moře položeného hlavního města. Dali jsme proto přednost prohlídce města zevnitř autobusu, zajímavá byla budova parlamentu tvarem připomínající včelí úl a místní přístav. Odpoledne jsme navštívili muzeum maorské historie Te Paka. První Maori zde připluli z polynéských ostrovů již ve třináctém století. Mají abecedu, která se skládá pouze ze třinácti písmen. To byl i hlavní důvod, proč nám všechny místní názvy připadaly velmi podobné. Večer jsme se šli projít na barevnou Kuba street a na dobrou večeri do restaurace Floridistas.

Druhý den po snídani nás čekala cesta na sever do NP Tongariro a k sopce Ruapehu, která se ční do výše bezmála tři tisíce metrů. Bohužel byla velká mlha, vrchol nebylo vidět a tak jsme se rozhodli pokračovat přes Creel lodge Turangi až k jezeru Taupo.

Už jsme se těšili na další den, kdy na nás čekal golf na GC Wairakei (fee 175 NZD, rating 4+). Hřiště je skvěle udržované s výbornými rychlými gríny. Nachází se v mírně kopcovité lesnaté krajině se spoustou cizokrajných v našich končinách neobvyklých stromů. Řada jamek je lemována nádhernými květinovými vícebarevnými porosty. Hřiště patří k nejlepším na severním ostrově. Byl to nevšední zážitek si zde zahrát.

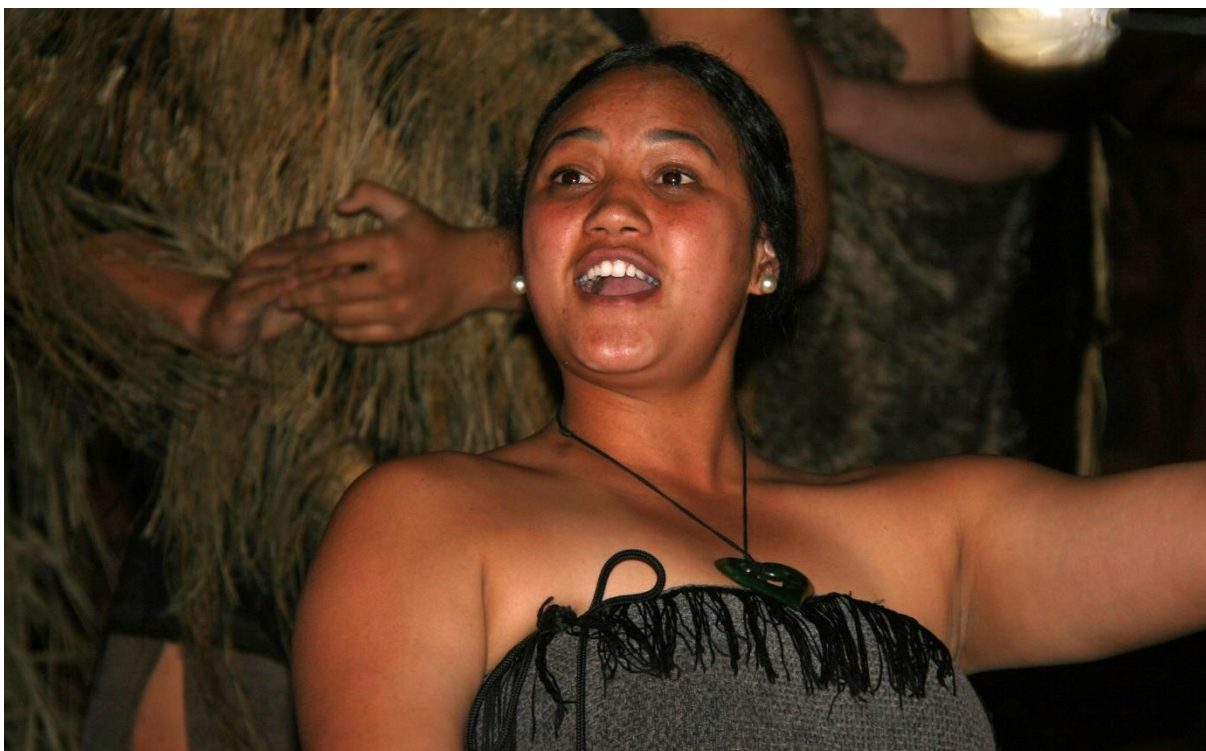


Celá zdejší oblast je plná aktivních sopek a sirných pramenů. Bylo to cítit i v našem hotelu Hiliday Inn, kam jsem se šli vykoupat do velmi teplé termální vody a poté jsme se museli třikrát osprchovat, abychom se zbavili sirného aroma.

Večer na nás čekal v Mitai village maorský večer. Pokud se na Nový Zéland někdy dostanete, rozhodně využijte možnost navštívit toto tradiční maorské představení ve volné přírodě zakončené tradiční večeří s jejich národním pokrmem – hangi. Je to výborný způsob jak získat představu o tom jak Maorové bydleli, co jedli, jak bojovali, žili a bavili se. Několikahodinové úchvatné představení v přírodě má svůj scénář a je rozděleno do několika etap. Napřed celá skupinka návštěvníků, bylo nás přes třicet z různých částí světa, sleduje z vyvýšených břehů potoka Wai-O-Whiro v pralese impozantní příjezd maorských bojovníků na tradiční dlouhé válečné kanoi (waka) a sleduje jejich zpěv a tance. Návštěvníci si ze svého středu vyberou (nebo se někdo dobrovolně přihlásí) člověka, který vede dialog za celou skupinu bílých mužů a vyjednává „naoko“ s náčelníkem kmene.



Ujal se toho nejsmělejší z nás – kamarád Jirka, kterého maorský náčelník přejmenoval na George. Přes své „náčelníky“ si obě skupiny vyměňují informace a dostávají odpovědi na otázky, které je zajímají. Prostřednictvím zpěvu, tance a různých příběhů a bájí jsou účastníci přeneseni do dávných dob kmene a poznávají jeho život v dobách míru i války i význam a symboliku maorského tetování. Absolutní vrchol představuje válečný tanec haka, který pro sportovní svět objevili zdejší ragbisté, několikanásobní mistři světa.



Večer pokračuje maorskou večeří, jejímž vrcholem je tradiční hangi – které je připravováno v zemi na horkých kamenech, v jakési podzemní peci. Skládá se z jehněčího a kuřecího masa, klasických a sladkých brambor a nádivky z chleba, koření a různých druhů zeleniny.



Překvapivě je to velice chutné. Nevšední večer končí noční vycházkou pralesem za světluškami (jsou to vlastně svítící larvy) a procházkou k posvátnému prameni, kde náčelníci

hledali u bohů odpověď na výsledek nadcházející bitvy. Jeden z důvodů, proč se Maorové tak výrazně tetovali (i ženy), že na takto upravené tváři nebylo vidět, pokud případně válečníka v souboji se zdatným nepřítelem přepadl strach. Co je zajímavé, tak se četné války mezi kmeny vedly jen ve vybranou část roku a po jeho zbytek vždy respektovali vzájemný klid zbraní. Náčelník poraženého kmene byl často vítězi rituálně sněden. Tím si domorodci mimo jiné nahrazovali na ostrově poměrně velký nedostatek živočišné bílkoviny, zvláště když se jim záhy podařilo vybit jediného většího živočicha, kterým byl skoro dvoumetrový pták moa. Až první angličtí osadníci sem dovezli ovce, dobytek, koně, ale také jeleny a pštrosy.



Na závěr před příjezdem do hlavního města Aucklandu jsme ještě navštívili poloostrov Coromandel, který proslul zejména velkou zlatou horečkou a zlato se tam těžilo po malé přestávce ještě koncem dvacátého století. Zajímavostí byly zdejší stromy kauri často starší než šest set let. Hlavní město nás přivítalo obrovských zlatým dolem a svou dominantou – velkou téměř stometrovou věží Sky Tower s výbornou otočnou restaurací nahoře. Žije zde třetina asi ze čtyři a půl miliónové populace celé země. Méně osídlen je jižní ostrov, kde žije pouze jedna třetina obyvatel. Zajímavý je přístav a řada starších budov tohoto kosmopolitního města.



Některé další postřehy z této zajímavé země

- Golf

- Je to celonárodní sport. V zemi je více než čtyři sta hřišť a v počtu hřišť na obyvatele jsou Novozélandčané druzí na světě za Skotskem! Zejména za posledních deset až patnáct let zde vyrostla spousta nových skvělých hřišť na mezinárodní úrovni. Kromě spousty těch špičkových zde ale najdete i skromnější vesnická hřiště, kvalitou na úrovni public za velmi nízké ceny na úrovni 15 NZD. Na druhé straně, ale i hřiště privátní za 550 NZD (The Hills u Queenstown apod.). Průměrná cena fee se pohybuje kolem 50 NZD. Zdejší golf vám ve spojení většinou s nadpozemskou přírodou připraví zážitky, na které jinde nenarazíte. K tomu téměř vždy velmi dobrý servis.



- Příroda

- Každého zdejšího návštěvníka uchvátí čisté a nedotčené životní prostředí, kterého si navíc místní lidé velmi považují a náležitě si ho chrání. Osamocená poloha v tichomoří je důvodem, že se zde vyskytují rostlinné a živočišné druhy, se kterými se jinde nesetkáte. Jsou zde jen dva druhy savců (oba netopýři), ale nepřeborné množství druhů ryb, nelétavých ptáků, ještěrek, obrovitých plžů a rostlin zejména stromů, které stářím odpovídají dinosaurům. Symbolem země je stromová kapradina ponga. Stačí, když jsme hráli golf ve Wairakei a většinu stromů a keřů jsme vůbec nedokázali pojmenovat, v Evropě je zkrátka nevidíte. Je zde nespočetně národních parků a přírodních rezervací požívajících ještě vyšší stupeň ochrany. Srdcem země a ostrovů je oblast aktivních sopek Rotorua a Ruapehu. Zemi protínají kvalitní asfaltové cesty, je normální, že jedete autem desítky kilometrů, hlavně na jižním ostrově a nevidíte v žádném směru jiný dopravní prostředek.



- Víno a gastronomie

- Zejména v posledních letech získala země veliké uznání i v produkci světových vín a špičkové gastronomii. Největším překvapením pro nás bylo zjištění, že i v malých vesničkách člověk narazil na výborné restaurace, která servírovala velice chutná a i designově nadprůměrná jídla. Základem jsou samozřejmě prvotřídní suroviny a ty země má a vyváží je do celého světa. Ryby a mořské plody, jehněčí, hovězí, ale i jelení či pštrosí maso. Suroviny jsou podpořeny kvalitními kuchaři, kteří často sbírali v minulých letech zkušenosti po celém světě.

I když se v zemi pěstuje víno již od první poloviny devatenáctého století, světový věhlas si místní vína vybojovala teprve před čtyřiceti lety. Absolutní špičkou je oblast Marlborough se svými Sauvignony Blanc a Chardonnay, ale i další. A vděčíme za to Čechovi (respektive sudetskému Němci z Liberce) Danielu Schusterovi, který je považován za strůjce věhlasu zdejších vín. Ale jsou zde další často méně známé oblasti Central Otago (Riesling, Pinot Gris a Pinot Noir), Nelson (Riesling a Pinot Noir). Na teplejším severním ostrově se daří Merlotu a Cabernet Sauvignonu a také Chardonnay – oblasti Waikato, Gisborne, Hawke's Bay a Wairarapa. Některá vína se dováží i k nám. Je potřeba ale říci, že Nový Zéland není nejlevnější země a za dobré jídlo a víno zaplatíte výrazně více než v Evropě.



- Maorové
 - Maorové jsou původní domorodí obyvatelé, kteří ale na oba zdejší ostrovy připluli údajně někdy kolem roku tisíc tři sta z polynéských ostrovů jako Tahiti, Samoa, Fiji apod. jejich třicetmetrové úzké kánoe (jedna je umístěna v muzeu Te Paka) vzbuzují respekt a trochu připomínají i lodě Vikingů, ty byly ale trochu širší a mívaly i plachty. Většina zeměpisných názvů na ostrově pochází z maorštiny, pouhých třináct písmen jejich abecedy způsobuje, že mohou našinci občas trochu splývat a bývá obtížné si je zapamatovat či rozlišit.



Maorové dnes tvoří asi pětinu obyvatelstva a mají slušné zastoupení v parlamentu i ve státní správě. Jsou inteligentní a mají talent na jazyky. Smlouvou z Waitangi si již před více než sto padesáti lety dohodli maorští náčelníci s britskou korunou podmínky spoluzítí a vlastnictví půdy, i když je hlavně britská strana ne vždy dodržovala, dodnes i vzhledem k řídkému osídlení tvoří soudržné a nepřehlédnutelné etnikum s řadou práv. Je to zcela jiná historie než u severoamerických indiánů.

Byli velmi bojovní a nebojovali jen mezi sebou, ale občas i s britskou korunou. Málokdo zná jejich vyhlášené obranné pevnosti „Pa“. Byly hlavně na severním ostrově a už se jich zachovalo minimálně. Většinou se stavěly na souši na přírodně výhodných místech a s četnými palisádami, tunely a podzemními prostorami poskytovaly neuvěřitelně účinnou ochranu před útočníky. Některé byly i na jezerech. Napřed se tak chránily kmeny mezi sebou a pak i před Brity. Byly tak účinné, že dokonce dokázaly velmi dlouho vzdorovat i velké přesile útočníků s puškami a děly. Dokazují to některé až neuvěřitelné historicky z několika koloniálních bitev.

- Piloti helikoptér
 - o Říká se, že nejlepší piloti helikoptér na světě jsou Novozéland'ané. Můžou za to neskutečně rozmanité přírodní podmínky – moře, hluboké fjordy, činné



sopky, drsné skály a členitá pobřeží, ledovce, vodopády, prudké řeky, kaňony a i relativně vysoké hory. A údajně také často rychle se měnící počasí, která udělá ze slunečného dne během krátké doby místo plné větru, deště a takové mlhy, že není vidět na krok. Takže asi nejlepší tréninkové podmínky na planetě. Sami jsme si to vyzkoušeli při letu na Mt Cook.



- Lidé a sport

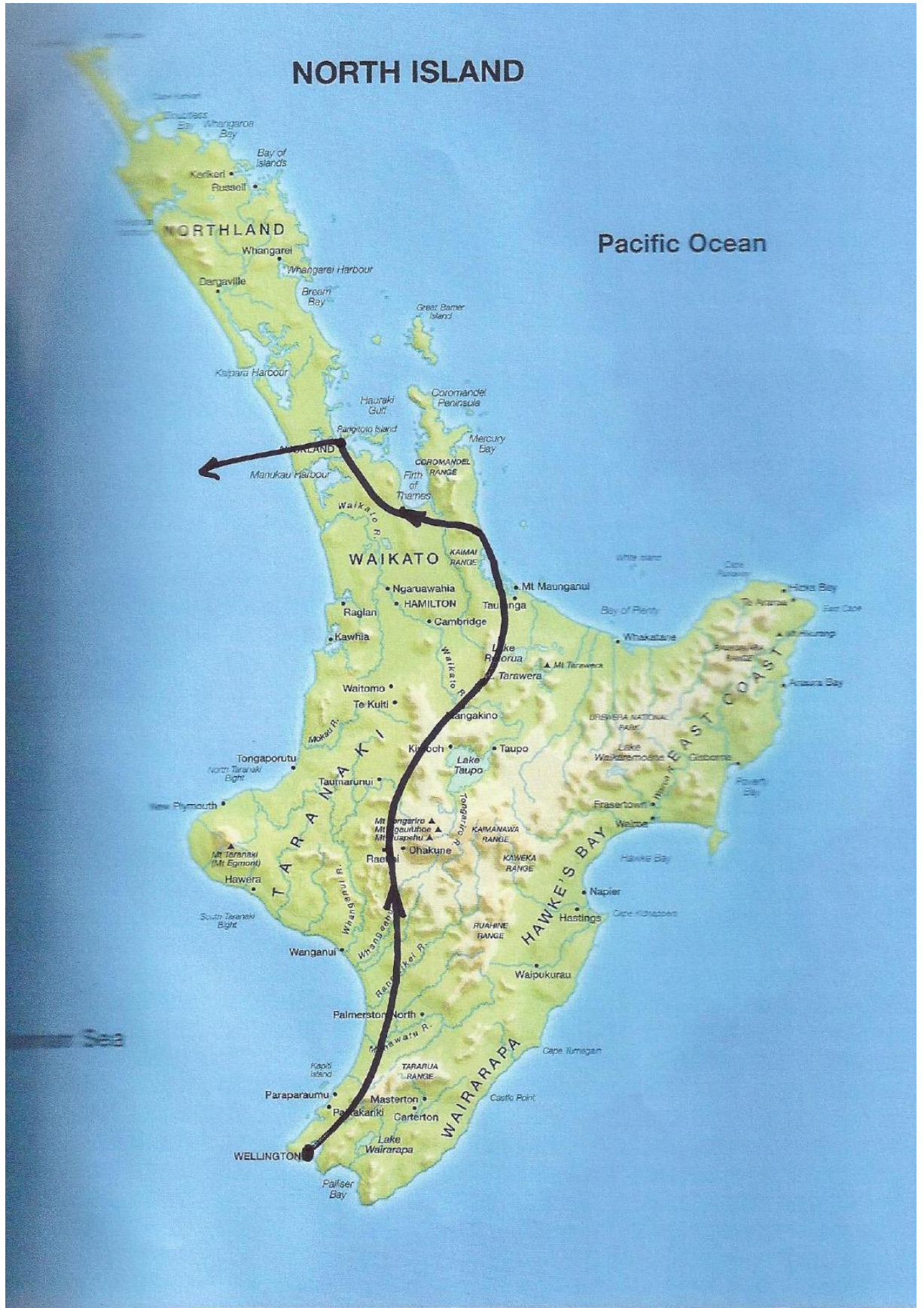
- Novozélandčané jsou velmi milí a přátelští lidé. První osadníci a rozdíl od Austrálie, kam byli posíláni trestanci, byli příslušníky středních řemeslnických a zemědělských vrstev. Mezi oběma národy (zeměmi) panuje drobná rivalita – místní občas v žertu připomínají nižší IQ dané trestaneckou minulostí prvních australských osadníků a ti jim oplácejí přezdívkou „kiwi“. To je zdejší trochu těžkopádný prehistorický pták, který se většinou neodlepí od země a často je snadnou kořistí pro ostatní.

Zdejší lidé často a rádi cestují a potkáte se s nimi všude na světě – třeba na golfu v Irsku nebo na safari ve východní Africe. Zdejší společnost je dost rovnostářská, ale to se o Čechách říká také.

Jejich země je rájem a často průkopníkem řady sportů a to nejen adrenalinových. Mají blízko k moři a lodím a jejich jachetní Americký pohár je světová záležitost. Přesto, že jsou malým národem, vzešlo z jejich středu řada světových osobností – první pokořitel Mont Everestu Edmund Hillary, Rutherford (první rozštěpil jádro atomu) či dvojnásobný olympijský šampión v běhu na středních tratích Peter Snell. A jejich ragbisté, přesto že letos nevyhráli mistrovství světa, jsou považováni za nejlepší světový tým uplynulé

NORTH ISLAND

Pacific Ocean



dekády. Země je dominiem britské koruny a to znamená, že jsou zde v oblíbě i ostatní“anglické“ sporty jako např.dostihy. A zdejší plnokrevníci jsou žádaným zbožím v dostihovém světě.



Austrálie

Překrásný Nový Zéland jsme opouštěli plni hlubokých zážitků a po čtyřhodinovém letu nás přivítalo Sydney. Na letišti už na nás čekal nový průvodce, sympat'ák Marcel a odvezl nás do hotelu Radisson, který se nám na několik dnů stal domovem.

Sydney mě velice překvapilo, i když jsem o něm už předtím hodně slyšel a četl. Netušil jsem ale, že je to tak nádherné místo pro život. Nejhezčí je celá oblast přístavu a pěší zóna vedle budovy opery. Je zajímavé, za kolika uznávanými světoznámými architektonickými díly, je kontroverzní příběh plný nejrůznějších problémů a často i rozchodu s jejich tvůrcem. Opera není výjimkou. Je to vlastně komplexní soubor divadel, koncertních sálů a skvělé restaurace zastřešený známými mušlemi.



Hned u přístavu je hojně navštěvovaný rybí trh, kde se dá i dobře najíst. Vedle je námořní muzeum s kotvicí replikou lodi Endeavour, na které kapitán James Cook přijel jako objevitel do zdejších končin. Je zážitek si loď i s průvodcem prohlédnout. Je plně funkční a vždy jednou za pár let, když se slaví nějaké výročí, absolvuje několikátýdenní plavbu po trase původních objevitelů. Základní profesionální posádku dodá námořní akademie a zbytek je doplněn o desítky dobrovolníků, kteří musí ukázat selektivně různé námořní dovednosti a když uspějí u vstupních formalit, stávají se členy této výpravy. O účast na akci je veliký zájem přesto, že každý účastník musí uhradit i nemalý poplatek spojený s výpravou. Sydney je mnohamiliónové rozlehlé město se spoustou historických budov ve stylu georgiánské a viktoriánské Anglie.



Bylo velmi příjemné se zde procházet řadou jejich zajímavých čtvrtí, pláží i dalších míst. Počínaje její nejstarší částí The Rocks a Circular Quay zvanou „kolébka Austrálie“, kam přijížděly první lodě s trestanci koncem osmnáctého století. Část nejstarších uliček musela po první světové válce ustoupit stavbě dominantního jedno obloukového půlkilometrového mostu Sydney Harbour Bridge, který byl ve své době unikátním technickým dílem. Příznivci adrenalinových zážitků se mohou za poplatek dokonce projít po jeho oblouku a z veliké výšky si užívat neomezených rozhledů na všechny strany. Projít si ty nejzajímavější věci jen ve městě zabere minimálně tři dny. Patří mezi ně luxusní centrum Queen Victoria Building,



Hydepark s katedrálou, Královská botanická zahrada, akvárium, divadla, nejrůznější muzea a historické budovy. Z více než tři sta metrů vysoké AMP Tower uvidíte celé město jako na dlani. Sydney obklopuje řada pláží, nejslavnější je Bondi beach, která je v každé době plná surfařů. Surfování je největším koníčkem skoro každého mladého Australana, který ho utíká na zdejší pláže provozovat, kdykoliv mu to čas jen trochu dovolí.

Marcel nám povídal, že se za posledních deset let více než zdvojnásobila cena zdejších stavebních parcel. V okolí města vyrostla a dále roste celá řada rezidenčních čtvrtí v zeleni, které nabízí nadprůměrné pohodlné bydlení. Co je velice fajn, tak propracovaný městský lodní dopravní systém na bázi ferry vás skoro odkudkoliv doveze za dvacet až třicet minut k centru města k Opeře, kde na vás čeká nádherná pěší zóna, četná divadla a kavárničky a spousta obchodů i restaurací. Jednou z nejlepších je řetězec Meat/Wine. Z jeho skvělé nabídky vyniká široká paleta různých stejků včetně klokaních a pštrosích, které můžete zapíjet nejlepšími červenými víny. Ferry jsme použili několikrát a užívali si plavbu z Darling Harbour k Opeře anebo na Rose Bay, kde na vás čeká procházka s nádhernou vyhlídkou na moře a Sydney.



Při procházce z pláže Bronti na Bondi beach vás cestou čeká výstava světoznámých umělců Sculptures by Sea. Blízko můžete vidět i historickou budovu záměčku, kde se natáčel světoznámý film Velký Gatsby s Capriem.



V našem programu nemohla chybět golfová hra – navštívili jsme tentokrát velmi pěkné hřiště The Coast (rating 4, fee 50 AUD). Bylo docela těžké, téměř všechny jamky byly s výhledem na moře a vysoké útesy. Museli jsme tentokrát bojovat se silnějším větrem a výzvou bylo pár náročných odpalů přes moře na útes s jamkou nebo fervejí. Gríny byly slušné, recepce a restaurace průměrná, ale jídlo po hře velmi dobré.



Pro zajímavost uvádím, že námi vybrané hřiště sousedilo s New South Wales Golf Clubem (rating 5+, fee 450 AUD) a to tak, že některé ferveje a jamky obou linksových hřišť spolu sousedily a když jsme hráli, tak jsme málem omylem zavítali na jamku dražšího hřiště a v blízkosti nebyl nikdo, kdo by nám v tom zabránil. Na první letmý pohled hřiště byla podobné kvality, to dražší bylo privátní s omezeným vstupem pro nečleny ve vybrané dny a zdaleka čněla výstavní klubovna.

Austrálie je s více než tisíc pěti sty hřišti na třetím místě na světě v počtu golfových hřišť na obyvatele (za Skotskem a Novým Zélandem). Je to země vítězů velkých PGA turnajů jako Jason Day či Adam Scott.



Asi sto dvacet kilometrů na sever od Sydney leží navštěvovaná přírodní rezervace Blue Mountains. Byla naším dalším cílem a strávili jsme zde podstatnou část dne. Navštívili jsme krásné městečko Leura ve stylu art deco a přes centrum Katoomba jsme pěšky vyrazili k nádherným skalním útvarům Tři sestry a do Grand canyon. Část cesty jsme absolvovali visutou lanovkou s krásnými výhledy do údolí. Vyzkoušeli jsme i zdejší údajně nejstrmější kolejovou lanovku na světě. Jako stará památka na zlatokopeckou horečku zde najdete i staré domky zlatokopů včetně vybavení. V Sydney existuje spousta výborných restaurací, jednou z nejlepších je přístavní The Quay, večer jsme ji navštívili a byla opravdu skvělá. Sbíрка vín Nového světa by nebyla úplná bez těch australských. Jednou z nejlepších zdejších oblastí je Hunter Valley, náš Marcel řídil a my jsme se mohli věnovat tomu ostatnímu. Cestou jsme ve Wollombi ochutnali dobré portské a dopřáli si malou degustaci v rodinném vinařství Ceddar Creek Stonehurst Wines. Na další cestě jsme se zastavili na výborný oběd v Peterson House, zkusili jsme tentokrát bílé šumivé víno, které dokonale ladilo s ústřicemi a skvělou vepřovou kotletou. Byli jsme tak dobře připraveni na návštěvu známého vinařství Lindemans a jejího vyhlášeného vína Ben Ean. V Hunter Valley je asi sedmdesát různých vinařství většinou denně přístupná návštěvníkům a k dispozici je rovněž řada restaurací a nejrůznějších ubytovacích zařízení. Není divu, že místo je oblíbeným cílem turistů. Lindemans patří k největším producentům vína v Austrálii a prodává do celého světa.



Absolvovali jsme standardní degustační sadu, průvodce nás naložil do auta a jeli jsme domů do hotelu.

Neměli jsme toho dost a tak nám Marcel večer před zítřejším přeletem do Melbourne doporučil svoji oblíbenou japonskou restauraci FUKU. Češi si za poslední roky zvykli na dobré sushi i sashimi, ale v teplé japonské kuchyni je hlavně u nás podstatně menší výběr dobrých restaurací. Fuku jsme nakonec vybrali jako nejlepší restauraci za skoro dva měsíce putování po zemích, kde bylo výborných restaurací podstatně více než v našich končinách. Marcel se nám svěřil, že zde chodívá na „jejich taštičky“ a tak jsme si nemohli nedat zdejší Spicy Chilli Gjózó.



Něco tak neuvěřitelně dobrého jsem snad nikdy předtím nejedl a od té doby se mi o tom občas i zdá. Potom přišly na řadu malé špízky jakitori a hlavně šabu-šabu, které nám číšnice (bylo to v Asii a tak jsme ji pojmenovali Kim) dovařila přímo na stole a my si mohli užívat příjemné chvíle v její přítomnosti. K tomu vynikající červené Penfolds Bin 389 Cabernet Shiraz. Šabu-šabu bylo z prvotřídního tukem prorostlého hovězího a pod paličkami se jen rozpadalo. Kim byla velmi hezké, ale i nadprůměrně zdvořilé děvče a tak jí dalo docela práci odmítnout nabídku našeho kamaráda Ladíka, aby s ním pokračovala dále na Fiji. Každopádně pro všechny to byl tak silný společensko gastronomický zážitek, že do FUKU jsme se museli ještě jednou vrátit po přeletu z Fiji, kdy jsme ještě jednu noc strávili v Sydney. Od té doby chodím občas jako bludný Holanďan po japonských a podobných restauracích a zkouším si dát taštičky Gjózó. Ale tomu z FUKU se to nikdy ani nepřiblížilo. Škoda, že to Sydney je tak daleko, pro Gjózó by stálo za to se tam vrátit! Ale třeba už je tam jiný kuchař, dvakrát nevstoupíš do stejné řeky.



V našem dalším plánu byla několikadenní zastávka v Melbourne a okolí. Toto hlavní město státu Victoria a dnes druhé největší v zemi bylo kolem roku tisíc osm set padesát v době zdejší zlaté horečky, asi nejbohatším městem světa. V nejlepších letech se ho těžilo tak za dvacet dva miliard korun v přepočtu ročně. Naštěstí se taky hodně investovalo i do projektů a budov města a je to zde pořád vidět. Kde historicky vstoupila noha Angličana, tam vždy najdete krásnou botanickou zahradu, fungující právní systém, nadprůměrný servis a ke snídani smažená vejce se šunkou, fazolemi a správně opečenou topinkou. Tohle samozřejmě nechybí ani zde. Ale místní tu snídani ještě výrazně obohatili o vejce benedikt – topinku obloženou vejcem se šunkou v majonéze. Dokonce v centru města je slavná ulička s desítkami bister a restaurací, kde od rána sedí hlavně venku na ulici stovky lidí a jednotně si užívají tuto místní snídaňovou specialitu. Melbourne se rozkládá na břehu krásné řeky Yarra, kde je hodně parků a promenád, lidé se zde rádi procházejí a také hodně grilují – je to australská specialita, je zde plno volných nerezových grilů, kde jen stačí přijít se svými surovinami a za chvíli si můžete připravit, co máte rádi. Ve městě je řada zajímavých míst – několik katedrál, budova parlamentu, Královská botanická zahrada a Kings Domain, domek Jamese Cooka a další. Vítezný oblouk Ballarat je vzpomínkou na vysoké oběti jednotek ANZAC za první světové války a hlavně během masakru v Gallipoli. Máme rádi tenis a tak jsem si neodpustili návštěvu i s prohlídkou stadiónu Australian open (vstupenka cca 10 AUD). Bylo hezké prohlédnout si zdejší tenisové muzeum a projít se „uličkou“ šampiónů, kde na vás ze stěn kouká mimo jiné vícenásobný šampión Ivan Lendl, řada našich tenistek a i ten poslední mužský vítěz, myslím z roku 1992 – Petr Korda.

Po dvou dnech strávených v Melbourne jsme se s Marcelem vydali na krásnou několika denní okružní cestu na západ. Jeli jsme po silnici Great Ocean Road, která patří k nejúžasnějším vyhlídkovým silnicím na světě. Spojuje řadu rekreačních středisek a přírodně zajímavých



míst. Ve vnitrozemí cesta prochází NP Otway – nádhernou, zvířaty a rostlinami oplývající oblast. Fascinující jsou některé prastaré stromy. Mezi Port Cambellem a Port Fairy se rozléhá krajina rozeklaných útesů, rozličných skalních útvarů a rozbouřeného moře. Je to něco nádherného a současně velmi drsného a v minulosti hřbitov mnoha lodí a námořníků. Krásný záliv mučedníků, Loch Ard Gorge místo ztroskotání stejnojmenného klipru, neuvěřitelné pískovcové skály Dvanáct apoštolů, které jsou gigantickými erodovanými monolity. Spousta bělostných pláží a Gibsonovy schody. Obrovský pískovcový London Bridge, dnes už se zřícenou částí, která ho spojovala s pobřežím. Marcel nám v té souvislosti vyprávěl zajímavou historku ze života, která se s místem pojí. Celá oblast je oblíbeným výletním místem. V okamžiku, kdy se před několika lety zřítla část London Bridge, která ho spojovala s pobřežím, se v zadní části nacházeli dva lidé – muž a žena, kteří si mobilem zavolali o pomoc. Kromě záchranářů s vrtulníkem se na místo dostavila i australská televize, která v dané době asi neměla většího „sólokapra“. Prochladlý muž a žena, které na laně nakonec po několika hodinách vysvobodil vrtulník, se stali hlavní zprávou dne a ukazovali je opakovaně ve zprávách po celé zemi. A to tak dlouho, až v daném muži jedna žena poznala svého manžela. Závěr byl dále docela prozaický, následoval rozvod, jestli byla svatba to Marcel nepotvrdil. Jistotu zkrátka nemáte nikde na světě a náhoda je pes, který vám může zničit život.



Z pobřeží jsme odbočili do vnitrozemí a zastavili se v Tower Hill. Je to obří kráter sopky s nadprůměrným výskytem klokanů, koal a pštrosů emu, které tady můžete pozorovat. Je to i ráj papoušků, kteří vám zde nekontrolovaně přistávají na hlavě, což rozesmává hlavně ty vaše kamarády, kterým na hlavě zatím ještě nic nepřistálo, ale za minutu už to neplatilo a přelétavý papoušci postupně obšťastnili většinu z nás. Majitele nejplacatější hlavy a ideálního ptačího heliportu nám ale zapomněli sdělit.



Nocleh Marcel zajistil ve vilce v Penshurst a po spoustě zážitků, ale i chladu na pobřeží, nám prospěla relaxace u výborné kouřové whisky Ardberrd a skvělých ústřicích zapečených se sýrem ala Mornay. Vůbec musím konstatovat, že Austrálie je ústřicovým rájem a zdejších způsobů jejich přípravy je bezpočet. Vždycky se usmívám, když vidím pozvánku nějaké luxusní restaurace na české ústřicové hody, kde je většinou k dispozici jen varianta se zakápnutým citrónem. Tolik nejen studených, ale hlavně teplých úžasných variant jako v Austrálii, asi nevidíte nikde na světě. Trochu předbívám, ale nejlepší byly na rybím trhu v Sydney. Parťáci se předháněli, kdo a jakých jich zde zkonsumuje nejvíce. Dlouho mě mrzelo, když jsem nestihl poslední ústřicové hody před odletem ze Sydney domů, když jsem na hotelu marně dvě hodiny zápolil se svým třicetikilovým kufrem, který k vzteku nechtěl a nechtěl jít zavřít. Nejhorší je, když se dostanete do nějaké obtížné až stresové situace a máte k jejímu vyřešení čas, o kterém nevíte, zda bude postačovat. Já jsem to nakonec s pomocí hotelového údržbáře a jeho zámečnického náradí na minutu stihl, ale pak jsem musel ve zpoceně košili poslouchat cestou na letiště nekončící debatu svých kamarádů o tom, která ústřice a s jakým vínem byla opravdu nejlepší.



Další zastávkou na naší pouti byl národní park Grampians. Jeho kolmé skalní stěny, útesy a vrcholky pohoří vypadají jako vlny čeřící jinak rovinatou krajinu jako skalní moře. Pro zdejší domorodé kmeny je to již tisíce let posvátné místo, kde provádějí své zasvěcovací obřady. Na turisty zde čeká řada rozmanitých zážitků, vyhledávají ho i zkušení horolezci, kteří touží pokořit strmé a vysoké skalní stěny. Ubytovali jsme se v Halls Gap a někteří z nás ještě stihli pěší vycházku do nedalekého okolí a na skalní útvary Balconies. Z verandy našich chatek jsme mohli pozorovat spoustu dovádějících klokanů, kteří se nebojácně pohybovali v našem okolí. Někteří samci byli dost bojovní a viděli jsme jak spolu řeší jeden spor, jehož příčinu jsme neznali, ale blízkost samic ho naznačila, a pustili se do tvrdého pěstního souboje. Ten naštěstí netrval dlouho a slabší sok z něho brzy vycouval a šel hledat štěstí jinde. Kamarád Jirka si koupil větší a těžší bumerang a vytrvale s ním delší dobu odpoledne cvičil, pokoušeje se ho zkrotit. Přece jenom zde ale u něho byla vidět absence domorodých genů a když se mu bumerang párkrát nevyzpytatelně vrátil a jen o fous minul jeho hlavu, připomnělo mi to jeden starý vtíp. „Potkají se po delší době dva kamarádi a jeden má ovázanou hlavu. Druhý mu povídá: „Franto, co se ti proboha stalo?“ Ale, povídá ten, druhý: „ Ale, koupil jsem si nový bumerang a ten starý nemůžu zahodit!“



Druhý den jsme přijeli do skanzenu Sovereign Hill. Byla to malá zlatokopecká osada, která vypadala, jako by se zde zastavil čas. Stopadesát let starou realitu vám hodnověrně přiblížily desítky lidí v dobovém oblečení, kteří vám při práci ukazovali, jak to celé kdysi probíhalo. Většina starých zařízení byla plně funkční a tak jsme mohli sledovat jak probíhala těžba v dole, nejrůznější řemesla, sledovat proces tavení zlata a i dobový život se všemi plusy a mínusy. Viděli jsme hlídku s mušketami, která zatýkala opilce, zlatokopy hrající večer bowling na dobové dráze a dokonce místní školu i s učitelem při výuce. Poseděli jsme si v dobové krčmě a dopřáli si zlatokopecký oběd.



Večer jsme se rozloučili s pár kamarády, kteří už se vraceli domů a my zbývající ve čtyřech (dobrý počet na golfový flajt) jsme pokračovali přeletem na Fiji.

Fiji

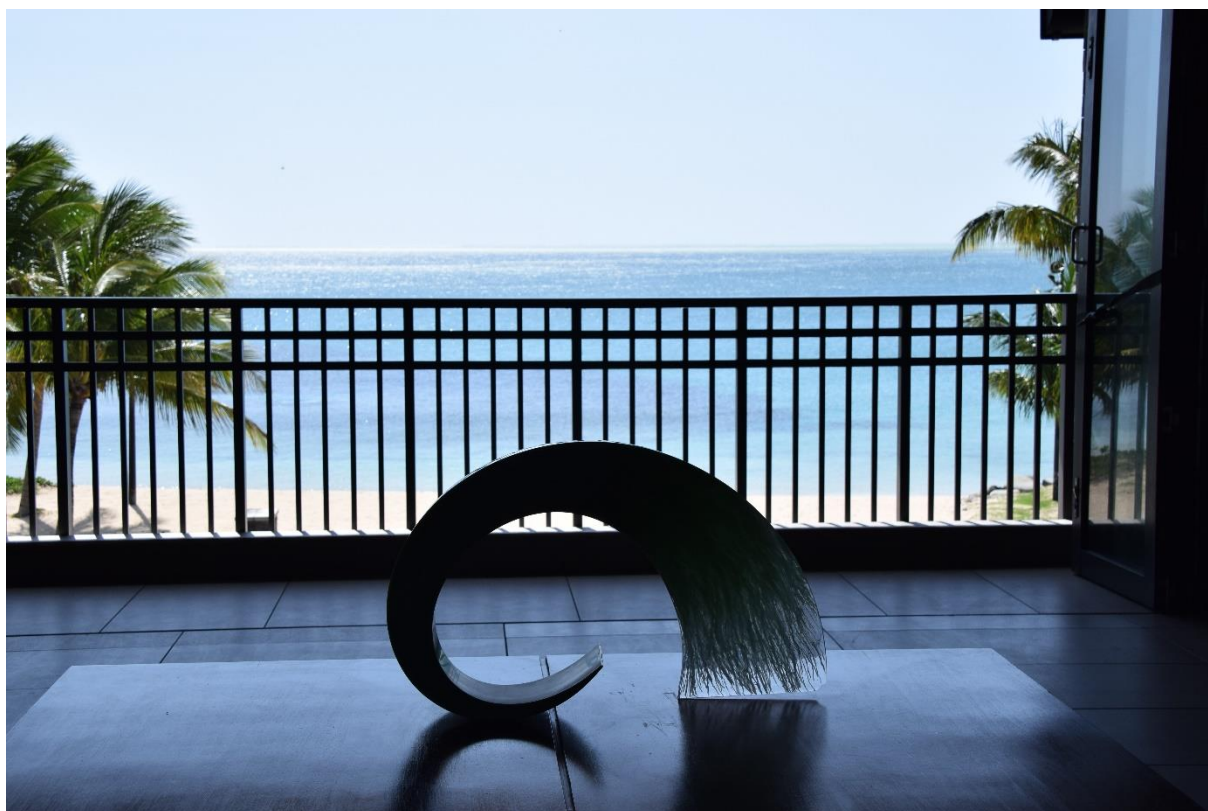
Měli jsme toho po měsíčním hektickém putování docela dost a tak jsme se už těšili na týden v klidu na Fiji, kam jsme se po čtyřech hodinách letu z Austrálie dostali. Domovem na celý týden se nám stal krásný Intercontinental Fiji resort, postavený v polynésckém



architektonickém stylu. Hotel byl velmi pohodlný, k bazénům i do teplého moře jsme měli blízko a Natadola Bay GC, designovaný Vijayem Singhem, jsme měli hned za rohem. Vijay, v letech 2004 a 2005 žebříčková světová jednička, vítěz několika majorů a řady dalších prestižních turnajů, zde odvedl výbornou práci. Hřiště je na ostrově Viti Levu.



Z většiny jamek se otevírají spektakulární výhledy na moře. Hřiště je postaveno v otevřené mírně zvlněné krajině, sem tam palma a nějaký strom či křovina a opravdu hodně bunkrů.



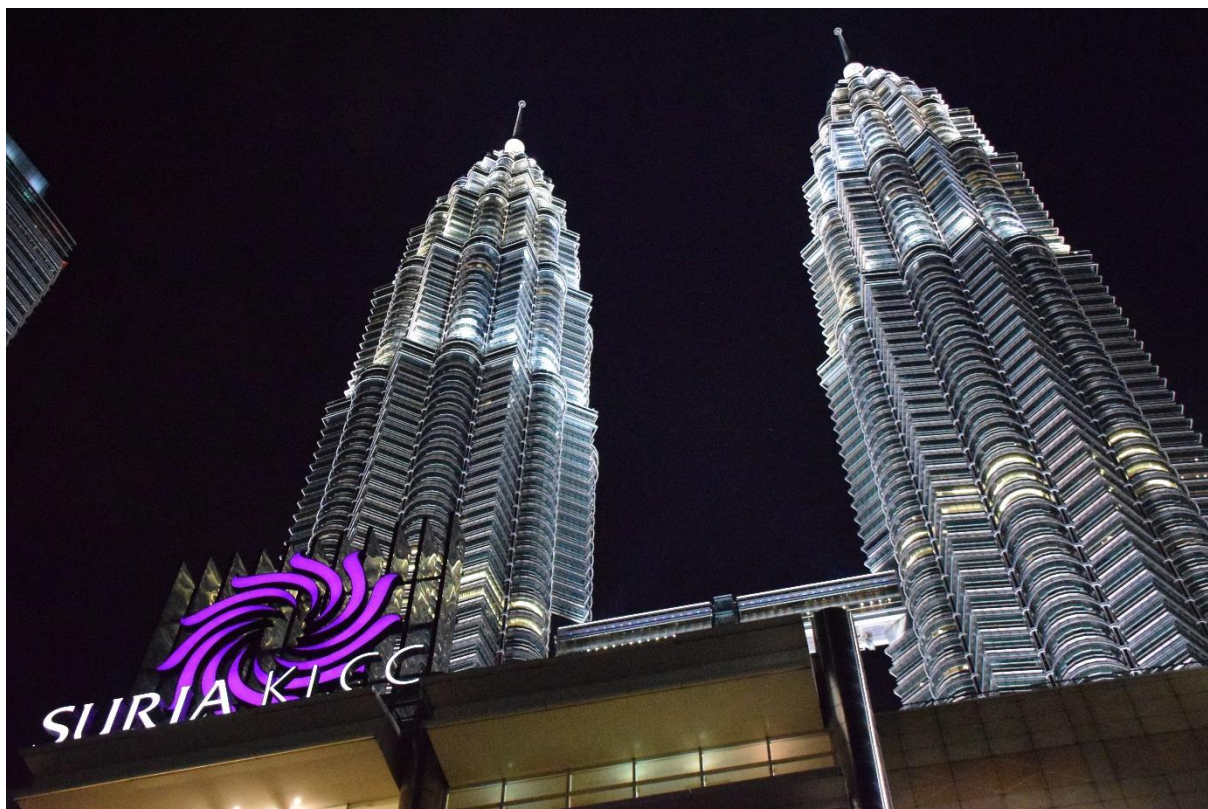
Nejkrásnější jamky jsou na druhé devítce, která vede podél mořského pobřeží, které je nalevo. Za zmínku stojí hlavně krátká čtyřparová dvanáctka s hustým rafem nalevo a vodní překázkou napravo a scénický třípar na patnáctce s hradbou asi šesti bunkrů, které vám brání v přístupu na grín.



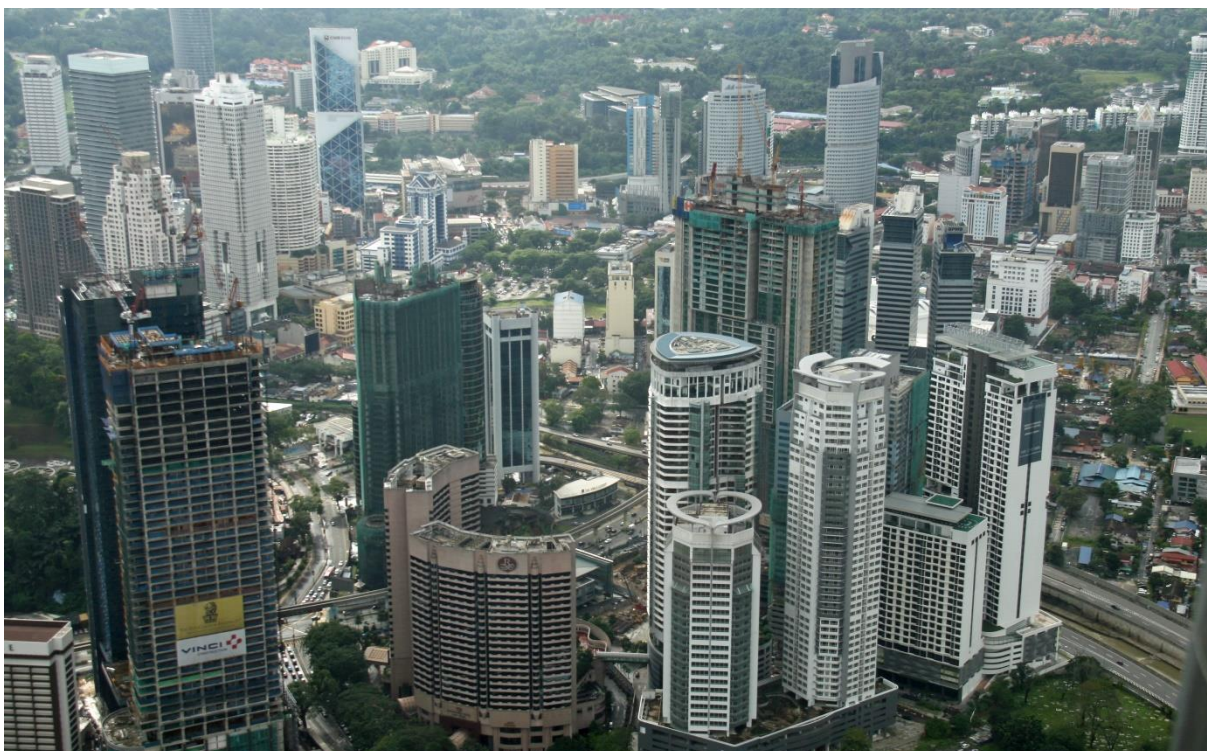
Hřiště bylo docela prázdné, cena fee v přepočtu asi 2500 Kč byla pro místní hodně vysoká. Mají spíše jiné koníčky, ještě v nedávné minulosti to byly ostrovy lidojedů, ale my jsme se za branami hotelu s ochrankou cítili docela bezpečně.

Malajsie – Kuala Lumpur

Před odletem z Austrálie domů, jsme si podobně jako při příletu udělali dvoudenní stop over a to tentokrát v malajské metropoli Kuala Lumpur.



Největším turistickým lákadlem této hektické několikamiliónové metropole jsou mrakodrapy Twin Petronas, které s výškou 452 metrů byly v letech 1998-2004 nejvyšší budovou světa. Ve výšce sto sedmdesát metrů nad zemí jsou propojeny mostem. Nejúžasnější je, že jsou celé z nerezové oceli propracované do malých detailů. Spodní patra se vstupem z ulice slouží jako obrovské nákupní centrum. Večer zde probíhá velká světelná show s příjemnou hudbou a za účasti tryskajících fontán. Z dalších památek, které stojí za zmínku je areál starého královského paláce. Řada dalších starších budov nese britskou koloniální stopu. Všechno na světě a v životě je relativní a po shlédnutí Singapuru by se vám udělalo špatně z nepořádku i v řadě švýcarských měst (i když normálně se tento pocit dostaví až při přejezdu ze Švýcarska do Německa, o Česku nemluvě). Takže na vás Kuala Lumpur působí až chaoticky, jako město nepřilíš čisté a s infrastrukturou a výstavbou, kterou snad nikdo nikdy neplánoval a



nereguloval. Ale faktem je, že v rychle rostoucí Asii, které se Evropa začíná dívat na záda, patří Malajsie k nejvíce rostoucím a úspěšným ekonomikám. Na golf zde nebyl čas, ale zastavili jsme se na drink na hřišti policejního prezidia. Vypadalo hezky, na jiné od pohledu z cesty hezké privátní hřiště Subang National nás nepustili.



Byla to jedna z našich nejdelsích cest a proto si na závěr dovolím trochu statistiky

- Nalétáno letadlem 50 000 km a ve vzduchu stráveno celkem asi 60 hodin
- Slovo s největším počtem významů na světě – „Buláá“ na Fiji – svědomitým odhadem jsem napočítal trochu nadneseně asi 984 různých významů – namátkou – Ahoj, Jak se máš, Dobrý den, Dobrou noc, Na shledanou, Máš čas?, Pojď na pivo, Děkuji, Na zdraví, To je moje bývalá manželka, Nepotřebuješ něco?, To je moje současná manželka, Mám pirogu - nechceš se projet?, Můj děda byl ještě lidojed, Nechceš si koupit ohraný Titleist? atd.
- Dále ujeto
 - o Auto: 3200 km, Helikoptéra (MtCook) – 60 km, Lanovky : 4 km
 - JetBoat: 20 km, Kajak: 12 km, Katamaran : 14 km, Ponorka : 2 m (výše vlny v přístavu Sydney)
 - Ferry a výletní lodě: 300 km, Vlák: 200 km, Pěšky včetně golfu: 180 km
- Počet jezer: 24, počet ledovců : 6
- Časový posun: Nový Zéland a Fiji + 12 hodin
- Počet restaurací: 39, skvělých (38), nejlepší japonská FUKU (Sydney), nejdražší QUAY (Sydney)
- Počet vypitých lahví vína: 180 z toho Sauvignon Blanc Marlborough 124, Cloudy Bay (29)
- Nejlepší jídlo - Fuku Style Spicy Chilli Gyoza v Sydney
- Nejzajímavější jídlo – maorské Hangi Rotorua
- Počet ústřic: 456, klokaních steaků: 10, Fuku Style Spicy Chilli Gyoza (24), Hangi (7)



- Počet birdie: 6, sněhuláků : 24, beethovenů : 5
- Počet ztracených míčů: 76, nalezených : 22, nakoupených: 58, z toho v marketu Bulaa na jamce číslo 7 Natadola Bay : 40
- Počet zdravic (Na zdraví!) u sklenky vína: pukulpa pitjama arungutu ngurunkutu – aborigini kmen pitjatjarama (1234x), bulaa – Fiji (412x), bamboli – nepálsky (231x), mauri ora - Maorové (22x) , ostatní (48x)

9/3/2020











